magis fauere debeo, deum testor, ita fuj moestus et conturbatus, ut primu
fuit renunciatu Seremiss.um Ernestu spe sua spe excidisse, quasi ipsemet
missimu uultus accepisse. Sed postmodum tamen, ubi animu colleg
causas secretiores sum perscrutatus, ob quas forte Sapientissimus ille
arbiter, uoluerit regnj Polonicj negotia ita esse instituta, moderatius ag
cepi. Ex Pontificis Sanctiss.mi aduentu toto christiano orbe deo op
Maximo Supplicatum est, ut in tanta Christianj imperij inclinat
talem gubernaculis Pdomie admoueret, quj respublicae maxime utili
et ad defensionem fidei ardentissimus esset futurus. An uero meum
aut priuati cuiuspia erit, in re tam pia ac salutarj aut diuersa
cogitare eiusmodj preces fuisse manes, et irritas. Vbj autem illud
certe, et acceptas. Vbj et istud. Quicquid precatus fuerit sanctum
meo, fiet uobis. Inducet quisque ut uolet, sane illud comprimis ad
ror, et sine singularj dei beneficio non fuisse factu arbitror, ut cent
et eo amplius equitum milia tanta tranquillitate tanto tempore pa
simul agere, et inter tot hominum studia, inter tot hominu facti
ad extremu summo consensu eum Regem esse renunciatu, quj alie
insignes victorias iampridem de religionis hostibus reportaut, et du
eligeretur etiamnum aduersus hæreticos fortes depugnabit. Quae
a dno uidetur istud esse factu, et est mirabile in oculis nris, q
si quis glorietur in dno glorietur. Quandoquidem uero Galli non
eum modum uulgo gloriantur, sed de illud beneficiu ad fastu
superbiam referre, ac nescio quos spiritus inde concipere dicuntur
facile fuerit diuinare, quem exitum res ista sit habitura. Verum
quod in tot difficultatibus gallicis dns deus uoluit tam zelosum
cordatam Principem euocari, ne hoc magis ad eius Regni fe
factum fuerit, tantoq; propugnatore cum optimis et fortiss
quibusq; egresso ultimes poene de his quae contra deum, et eius
onem, ab illis quos minime decebat, commissa sunt, reposcatur. I
hominum studia mtuetur, quamis subinde flagella differat, ad
tremum tamen uindicat peccata parentum in filios ad tertia
et quartam usq; generationem. Comedit Gallia et uuam ac
metuendum est ne dentes filioru magis obstupescat. Nondum finis

pax, et non est pax. Quòd uero ad foedus Turcicum attinet, non aliter q
ex necessitate sibi imposita Regem designatu illud probare dicunt. Nam et
hac conditione nobilitas Polonia eum elegit, ut pacem hactenu cum Turca
ab ea obseruatam foueat, et confirmet. Sed forte maior utriusq; partis
inimicitas occasionem dabit ut uoluntates et studia mutentur. Haud
raro enim accidit, ut Principes longo intervallo separati ab mutua fa
cile quidem pacem conseruent, ultimores autem esse eandem egrè
admodum retineat. Quod uero suffragia non potius in ser.um Ernestu
cuius uirtus et integritas non parum etiã celebratur, recideri, plures
affirmat non illius sane culpa, sed magis Germaniæ merito accidisse.
Vt eni taceantur illi quj non modo aduersus Christu et religione
eius, sed etiam aduersus se inuicem admiranda quadam rabie fre
munt, dira christianismo ex nouis, nescio cuius syncretismi, et
dissimulationis studijs, data, quis explicet. Certe uulti deus ut apor
te, etiam postposita oi rerum et fortunarum cura, ipsum colam
nec solum uerbis, sed factis et rebus illius numen agnoscamus. Vnde etiã
Apostolus grauiter illos mser insectatur, qui uerbis quidem confitentur
se nosce deum, factis autem negant. Qui hoc faciunt Principes (sint Ger
mani, sint Galli, sint extremi etiã Garamantes) nihil referre tandem ex
periuntur quam uana imaginatione fuerint delusi. Vnde expectabat
commoda, inde extrema suarum rerum euersione plerunq; reportant,
quod syncerè fidei et religionis merito aliquando collatu fuerat,
hoc subito, dum cõtraria studia uel clam uel propalam sequimur, re
trahi, aliisq; conferri solet. Habenti eni dabitur, non habenti etiã
quod habet auferetur ab eo.

Nunc ad Cardinalem Comendonu ueniu, de quo plerisq; ita loquuntur
quasi Austriacas partes clam oppugnarit, et ipsius Sanctiss.mi apostu
mandata sprouerit. Gallicas uero partes desiderata uoluntate promo
uerit. Caterum quj illum norunt ipsiusq; res gestas se perspectas ha
bere credunt, longe aliud et sentiut et confirmat. In primis aut
dicunt ipsum statim a principio Casaream Mtatem seuo admonuisse, ut
rebus Polonicis diligenter animu applicaret, atq; in hoc oem suam opera